

*arisztokrata hajók között
mohó sirálycsőrökkel követve
hullámbicegtetéstől szédelegve
gondjaim szívem elleni
merényleteim úszva bukva
lesek a partról mit keres a varjú
fehér szárnyaknál szárnyfogásra
fekete bűn mit keresek a parton
nézve ahogy a Fekete-tenger
levedlett gönceimet falja lefelé
megelőzve a vízfolyást kiültem
még egyszer elbúcsúzni Neptun
fölemelkedik klottgatyában
utána kap a hab és visszafröcsköl
ej halaimat elemésztettétek
felöltözöm és felétek se nézek*

Végső

*Ha minden kegyelmet eltékoznék,
nem lenne másom csak egy ing a vállra,
maradna még a májusi öröklét
tojássárgája,
a napos alkony, mikor a kútágas
árnyához vékonyodva fölrepülnék,
nem is itthon, talán Normandiában.*

MAGYARI LAJOS

Tavaszi

*Most most mennek el öregeink
esett kiszemeltjei a földnek*

*nagyvizek hátán úsznak el a porták
reccsenve dombok élének ütődnek*

*felbőrzik a hó fel alattunk
a nap behull: becsapó gránát*

*Most most készül el aki készül
mint a sebet takarja ki álmát*

és kiáll véle a kiáltó fénybe
a boldog bogarakkal kiperdül

Igézétek meg őket maradással
Hegyek földek jözansága csendülj

kiáltsatok rájuk és vallassátok
meg bennük e bolydult álmokat

Mert a nagyvizek lefutnák
de a föld a föld az ittmarad

Vadászat — belülről

Radnóti emlékére

Roppant káزالba éjtett-rejtett
fényes tükül

állunk — még nyugodtan,
moccsánatlan —

S a kör szűkül.

Tempósan és ráérősen
közeledik, aki hájszól.

Fákat kongat, azok
tűrik.

Bennünk rándul meg a jajszó.

Idegeink hírja feszes,
élesedő félelmünket
a süket rengeteggel
szembelőjük.

Ez is büntett.

Nincs menekvés. A fák,
a kongók, most európául
szólanak. Félünk.

Nem nemes üzöttként.
Kutyául.

Nincs kitörés. A nap
árul el. Kiad a rengeteg.
Csattog az idő szíve
felettünk.
S még hallgatnak a fegyverek.

Kések között

Dr. Darkó Zsigmondnak

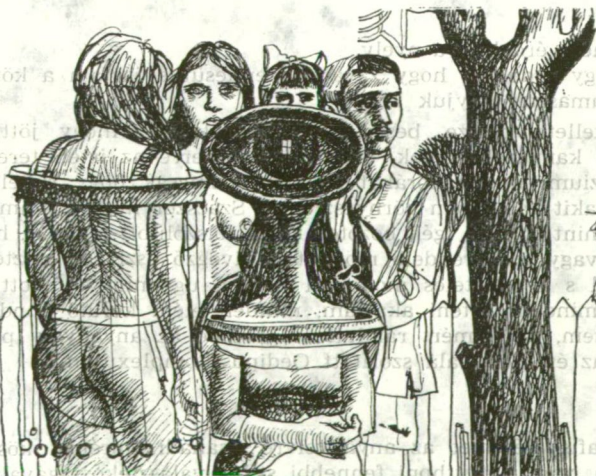
*Megtérve valami éteri ködből, szédületből,
nézem, ahogy a tárgyak formát öltenek,
hánytató, kerengő táncuk lelassul:
ez a kongó csend a Semmit ölte meg.*

*Most késekre révedek vissza. A kölyökkor
csatagos, futó, fuldokló látomásai.
Nincs menekvés tőlük, nincs előlük —
ők a létezés pontos állomásai!*

*Jaj, mi minden áramlik belénk
a kések kérlelhetetlen útján:
homályló nagy köd, piros remegés
kavarog, zúg lényünk csodakútján,*

*ó, hányszor, hersent belém is penge,
villanva, kéretlen, megkérdeszeten.
Ki- és átmetszett, szerveket farigcsált,
míg azzá lettem, ami lettem.*

*Talán így készül az ember. Kések
ejtette láthatatlan sebei befornak.
Elül a fájdalom, s a megriasztott
szervek is békülnek maholnap.*

ZOLTÁNFI ISTVÁN RAJZA